

1 Juni 1917.

No. II.

22e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

O, Heere, God de Almachtige, hoor ons in deze onze smeekingen, en beantwoord ons van den hemel, Uwe heilige woonplaats waar Gij troont, met heerlijkheid, eer, kracht, majesteit, macht, heerschappij, waarheid, gerechtigheid, oordeel, genade, en eene oneindigheid van volheid, van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Fragment uit het gebed ter inwijding van den Kirtland-tempel, 27 Maart 1836.

DE PRACTISCHE GODSDIENST VAN DE HEILIGEN.

Redevoering, gehouden te Rotterdam, op Zondag 22 April 1917, door
Ouderling B. TIEMERSMA.

(Vervolg van blz. 150.)

En, zooals gezegd, evenals wij thans leven in den tijd dat revolutiën een einde maken aan de machten van koningen, vorsten en diplomaten, die nooit iets anders hebben gedaan dan eigen voordeel en het voordeel der hunnen op de meest eigendunkelijke en meest egoïstische wijze te zoeken, evenzoo zal er een tijd komen, en dat binnen afzienbare jaren, dat er over de wereld, als gevolg der meerdere vrijheden, waarvan thans de grondslagen worden gelegd te midden der gruwelijke gebeurtenissen die de wereld beroeren, een zucht naar geestelijke vrijheid zich baan zal breken die almede zal blijken nimmermeer te bezweren te zijn.

Breekt die zucht naar vrijheid, naar geestelijke vrijheid, eenmaal los, dan zal het de taak zijn van het evangelie die zucht in de juiste banen te leiden, waardoor zij zich kan ontwikkelen tot het besef en de waardeering van het evangelie, wat reeds jaren van te voren daarop heeft gewacht, en bezig is geweest den grond te effenen en toe te bereiden.

Het practische doel nu van het evangelie, of, met andere woorden van de inpraktijkbrenging van het „Mormonisme” is: die toekomst voor te bereiden door in eigen kring in de allereerste plaats aan te kweeken die rechtvaardigheden en die deugden, ontstaan door de openbaring van Gods wil, en de wijsheid die daarin ligt opgesloten, opdat deze rechtvaardige verlangens in steeds bredere golven om zich heen kunnen grijpen, en anderen dezelfde dingen leeren die, in voldoende mate in toepassing gebracht, de wereld op den duur zullen

beheerschen. Deze rechtvaardigheden zijn „de kennis Gods”, die eenmaal de aarde zal bedekken gelijk de wateren den bodem der zee zulks doen.

Gaan de beoefenaars van deze rechtvaardige beginselen hun aard-schen loopbaan verlaten, en worden hunne lichamen ter ruste gelegd, dan grijpt er alleen bij hun eene verandering plaats doordat zij van één zekere arbeidsfeer worden overgeplaatst in eene andere. Het lichaam, wat zooveel verzorging eischte, daalt in het graf ter neer, en de geest, die zóó op te letten had op de belangen van het lichaam, dat een groot gedeelte van den tijd hier door gebracht, daardoor in beslag werd genomen, wordt vrij. Vrij om zich aan intensieven arbeid te zetten waarin hij niet gestoord wordt, tot meerdere ontwikkeling der hoedanigheden die straks weder dienen moeten om, wanneer het verheerlijkte en duurzame lichaam is verkregen geworden, met dat lichaam als woonplaats van den geest, de mate zijner schepping te voltooien, door namelijk zijn geluk te zoeken in de bevordering van het geluk van anderen.

Ofschoon in dien tijd der opstanding en daarna, er ongetwijfeld omstandigheden zullen bestaan waarvan het ons thans nog niet gegeven is een helder inzicht te hebben, zoo neemt zulks toch niet weg, dat reeds nu gezien kan worden dat de maatschappelijke toestanden, beschouwd in verband met de behoeften van de persoonlijkheden die dan zullen bestaan, persoonlijkheden namelijk die voor eeuwig hier zullen verblijven — overheerschend zullen zijn. Dat wil zeggen dat er dan evengoed een maatschappij zal zijn als nu, waarin een ieder zijn bestaan heeft uit te leven, en dat wel onder en voor elkaar. Het moge allicht een weinig moeilijk zijn te begrijpen wat wij hiermede bedoelen, weshalve het ons toegestaan zij hier ter nadere toelichting enkele kleinigheden naar voren te brengen, daar tevens mede aantoonende hoe noodzakelijk het is dat wij begrijpen dat de grootste zijde van hetgeen ons het evangelie te leeren geeft, een maatschappelijke zijde is.

De meesten onzer, althans zij die uit andere kerken en belijdenissen tot het „Mormonisme” zijn toegebracht, beschouwen nog maar al te veel het evangelie als een soort godsdienstige instelling, aan de eischen waarvan voldaan is wanneer men getrouw gaat naar de verschillende vergaderingen, zondagsschool, zijn tiende betaalt, en hetgeen onderhoudt wat wij gewend zijn het „Woord van Wijsheid” te noemen. Dat zulks zoo is, is een gevolg van den zuurdesem der valsche leer die ons zoolang in hare netten gevangen heeft gehouden. In de wereld wordt over het algemeen de godsdienst gebruikt als enkel een zondagskleed, waaraan het benodigde decorum wordt gegeven door des Zondags naar de kerk te gaan, en aan te hooren wat de predikant zegt; door af en toe een hoofdstuk te lezen in den Bijbel; door enkele keeren per dag iets te doen wat op bidden gelijk, enz. Om te voorkomen dat onze hoorders hier een verkeerde gevolgtrekking gaan maken

willen wij er nog even op wijzen dat het verre van ons zoude zijn te zeggen dat deze dingen niet goed waren. Zeer zeker is het plicht, ook voor de Heiligen der Laatste Dagen, geregeld de vergaderingen te bezoeken, geregeld hunne uitwendige verplichtingen van den eeredienst enz. na te komen, maar waarop wij even nadrukkelijk wenschen te wijzen is, dat deze dingen middel zijn maar geen doel. Dat wil zeggen dat wij hebben te leeren om door datgene te doen wat ons de Heilige Geest leert als te zijn onze plichten, trachten op te doen die kennis, die ontwikkeling, die beschaving en veredeling, die wij in latere levensperioden, hetzij tijdens ons toekomstig bestaan als ontlichaamde geest, of wel tijdens ons nog verder in de toekomst liggend bestaan, als herboren persoonlijkheid — onmisbaar zijn om dan ons leven te leiden als burgers, kon het zijn mederegeerders, van het Koninkrijk van God. Wij zeggen dat deze dingen middel zijn, en geen doel. Dat wil zeggen dat wanneer eenmaal de tijd gekomen is dat wij de vruchten zullen hebben te plukken van ons volhardend geloof alhier, zeer vele van de dingen die wij hier gewend waren elken Zondag te doen, dan niet meer te doen zullen vinden. Bijvoorbeeld: Thans wordt een groot gedeelte der vergaderingen die gehouden worden besteed om de beginselen van het evangelie te verduidelijken, omdat wij leven in den tijd dat het evangelie verkondigd moet worden over heel de wereld, aan alle tong en volken en natie. Dan evenwel leven wij niet meer in dat tijdperk van voorbereiding, maar is het Koninkrijk van God in zijne volheid gekomen, en vervallen al die dingen thans gepredikt om de menschen van de waarheid van het evangelie te overtuigen. Thans wordt door ons elken Zondag het avondmaal gebroken, ter herinnering aan Christus. Dan zal Hij opnieuw met ons zijn, en een wekelijksche herinnering aan Hem niet meer noodig in den zin waarin die nu noodig is. Thans wordt er een voorbereidend werk gedaan met betrekking tot onze afgestorvene familieleden, en kosten noch moeite gespaard de benodigde gegevens daarvoor te verzamelen, terwijl dan de tijd van oogsten, ook met betrekking tot dat werk, zal zijn gekomen.

Wat evenwel altijd blijft, is de maatschappij. Dat wil zeggen de onderlinge samenleving. Wij blijven, voorloopig althans, aardbewoners, en hebben tot blijvende taak van deze aarde eenen hemel te maken, waarop het een genot voor een ieder zal zijn verblijf te houden. Al de kennis dus die wij, in zake deze dingen, opdoen, heeft eene toekomstige waarde, zóó groot, als wij nauwelijks in staat zijn te kunnen beseffen. Even zoo goed als nu de aarde bevolkt is met millioenen van wezens, evenzoo zal dan de aarde bevolkt zijn met een nog grooter millioental die, ofschoon allicht in andere opzichten, toch gevoed en gekleed behooren te worden door dezelfde aarde die thans datgene voortbrengt wat noodig is voor het onderhoud van

hare kinderen. Al die menigten van wezens zullen dan evengoed geleid moeten worden als thans, al zal die leiding dan ook op andere en veel verbeterde wijze geschieden. Toch is dat alles hetgeen de toekomst ons te zien zal geven. Redenen alzo waarom al hetgeen wat thans door den Heer aan Zijne kinderen wordt onderwezen, niet slechts van tijdelijken aard is gegeven, maar voorschriften en raadgevingen die strekken tot in eeuwigheid, en waarvan zelfs door ons, pas in de eeuwigheden, een volkomen begrip zal kunnen worden gevormd.

De practische godsdienst van de Heiligen alzo is: om voort te leven in overeenstemming met de geboden van God. Alles te doen wat de vrijheid der volkeren kan bespoedigen, en die vrijheid hen, zooveel als in vermogen is, te doen verzekeren. Alles aan te leeren wat goed is en tot rechtvaardigheid kan strekken, steeds in 't oog houdende dat het groote woord door den Heer aan Joseph Smith bekend gemaakt, tot in alle eeuwigheden door, waarheid blijft, namelijk dat „kennis zaligheid is”, dat niemand zonder kennis ooit volmaakt gelukkig kan worden, en dat al hetgeen hier geleerd wordt, ons slechts ten voordeele strekken kan in de eeuwigheden der toekomst.

Deze eeuwigheden, hoelang zullen zij niet duren! Bij den Heere is één dag als duizend jaren, en duizend jaren als één dag. Hoevele van zulke dagen zal ons de eeuwigheid niet opleveren? En hoe groot zal niet onze vooruitgang kunnen zijn, gedichteerd en geleid als wij altijd zullen blijven door den Geest die uitgaat van den Vader en den Zoon! Eeuwigheden en werelden zonder eind liggen daar in 't verschiet, en hoe dankbaar behooren wij te zijn voor het evangelie wat onze oogeu heeft geopend voor de waarde der godsgeboden die ons vrijgevig en om niet zijn geschonken geworden door den Heer die niet geschroomd heeft om zelfs Zijn Eeniggeboren Zoon te zenden om daardoor de wereld te verlossen van den vloek der zonde en van het kwaad, en hare inwoners op te doen voeren tot dien eindeloozen staat van geluk waarvan thans door ons de grondslagen behooren te worden gelegd.

EEN OPEN BRIEF.

(Ook afzonderlijk den geadresseerde toegezonden.)

Salt Lake City, Utah, 26 Maart 1917.

Den Weledelen Heer Bibliothecaris,
Apeldoornsche Leeszaal,
Apeldoorn, Nederland.

Weledele Heer:

In het halfmaandelijksch blaadje DE STER — een Nederlandsche uitgave die haar weg vindt tot in het Rotsgebergte — vond ik melding

gemaakt van een voorval waarin U betrokken waart. Die mededeeling is aanleiding tot dit schrijven.

Als geboren Hollander, die zich metterwoon gevestigd heeft in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika — het reusachtige vrijheidsland — heb ik altijd, zoolang ik mij hier bevind, met verklaarbare trots onze vaderlandsche eer hoog trachten te houden door te wijzen op het „dappere kleine rijk” („Brave little Holland”, zegt men hier) als de bakermat van gewetensvrijheid.

En terecht, niet waar? Hoe reusachtig Amerika ook is, hare groote Republiek is onmiskenbaar een navolging van de Hollandsche. Amerikanen die bekend zijn met de geschiedenis van beide landen, erkennen dit dan ook grifweg en zeggen met John Adams: „De origineelen der twee Republieken gelijken zooveel op elkaar, dat de geschiedenis van de eene wel een afschrift van die van de andere schijnt te zijn.”

Daaraan dacht ik toen 'k in DE STER van 15 Febr. het bedoelde voorvalletje las. Voorvalletje — want klein is het, vooral in den zin van kleinzieligheid. Doch ik kan niet nalaten U erover te schrijven. Geloof mij, waarde heer, dergelijke incidentjes stellen ons Neêrland in een valsch daglicht. Mijsn inziens zijn ze beslist onvaderlandsch. Denk U eens een oogenblikje aan hetgeen onze Spandaw schreef, moet U dan ook niet erkennen dat Uwe houding lijnrecht strijdt met den geest van het glansrijke stipje, dat eenmaal een zon voor Europa was?

„'t Spook van gewetensdwang sloop in zijn pesthol.

Deugd en verdraagzaamheid, waarheid, verlichting,

Hierna was uw heiligdom: 't Vuur van uwe ouders

Kon geen tiran, kon geen priester verdooven.”

Verdraagzaamheid — bloost u niet? Gelukkig denkt en handelt niet elke leeszaal-bibliothecaris zooals U dat doet. Ik weet dit bij onder-vinding. Anders zou ik moeten gelooven dat ons Holland achter stond bij Amerika in dit opzicht. Weet U wat hier gebeurt, speciaal in Utah, het „Mormonenland”? Ik heb hier zoowat twaalf jaar gewoond en kan ervan getuigen. En duizenden doortrekkende toeristen, ook verscheidene Hollanders, kunnen mijn woorden onderstreepen. De tabernakel, de wijkzalen en andere kerkelijke gebouwen worden herhaaldelijk ten gebruike afgestaan aan andersdenkenden. Daaraan kan men in ons vaderland nog wel een lesje nemen. Welke kerk laat predikers van andere richtingen toe? Nu wil ik echter niet alle predikanten van onverdraagzaamheid beschuldigen, want ik weet zeer goed dat zij zich te houden hebben aan de synodale besluiten. Het spreekt vanzelf dat er wel iets gezegd zou kunnen worden van die synodale besluiten, maar daaraan wil ik niet tornen.

Om op DE STER terug te komen: waarom haar niet ter lezing gelegd? Omdat zij een andere geest ademt? Waart U vrijzinnig

genoeg geweest het blaadje geregeld te lezen, mijne overtuiging is dat U dan vandaag minstens met De Génestet zoudt kunnen zeggen:

„Uw richting is mij wel, mits zij naar boven streeft,

En, schoon de mijne niet, mij wat te denken geeft.”

Toen het Groote Licht der Wereld op den aardschen kandelaar stond, werd door sommige „Lichtlievendenden” de benepen vraag gesteld: „Kan er uit Nazareth iets goeds komen?” Toont Uw handelwijs niet aan, dat er bij U eenzelfde gedachtengang bestond met betrekking tot het „Mormoonsche” blaadje:

„Kan er in DE STER iets goeds staan?”

En het antwoord klinkt vol van overtuiging en luid:

„KOM EN ZIE!”

Zie zèlf en ... laat anderen zien!

Hoogachtend,

Uw dv.

FRANK I. KOOYMAN.

HET KONINKRIJK DER KLEINE KINDEREN.

Door Myrtle Young.

(Uit het Engelsch vertaald door J. J. v. L.)

„Daar! het is klaar, en ik noem het volmaakt,” zeide Wallace Marden, en een weinig achteruitgaande, overzag hij zijn werk. „Morgen zullen de beeldhouwers en de kunstkenneren het zien. Hun oordeel zal zijn, dat het een meesterwerk is en dan, ha! zal ik beroemd zijn.

De deur van het atelier werd geopend en een eenigszins gebogen man trad binnen. Zijn leeftijd kon geschat worden tusschen de zestig en vijf en zeventig jaren. Hij scheen zoo zwak als een riet, dat zich buigt voor het zachtste windje. Zijn haar was wit gelijk de vliedende schaapjes, wolkjes hoog in de zomerlucht, en zijn oogen, groot en donker, spraken van verstand en vrede.

Sedert ongeveer twintig jaren had John Parker in het „Artist's Club House” geleefd, als een soort verzorger. Hij was genegen iedereen te helpen en lette op alle dingen, als vergoeding ontvangende het gebruik van een klein apartement, aan de achterzijde van het gebouw, en een geldsometje, nauwelijks voldoende om in zijn onderhoud te voorzien. Oude John, zooals hij vriendschappelijk genoemd werd, interesseerde zich met vaderlijke belangstelling voor ieder lid van de club en in het bijzonder voor de jongere leden. Hij gevoelde leed wanneer zij faalden in hunne verwachtingen, en verheugde zich in hun succes. Hij wist dat Marden maandenlang aan dit beeldhouwwerk gearbeid had, van 's morgens vroeg tot 's avonds laat, en ook dat zijn gezondheid er onder leed, en dikwijls had hij hem aangeraden niet zoolang te werken, maar zijn raad was steeds in den wind geslagen.

Dezen avond bemerkte hij eene verandering in Wallace. De strakke,

gesloten uitdrukking op zijn gelaat was verdwenen en in hare plaats lag er eene op van stralende vreugde.

„Het is donker, Mr. Marden. Zal ik het gaslicht aansteken?”

„Ja, en doe het omhoog. Kom dan hier en gij zult zien, wat het is, dat mij zoolang dag en nacht aan het werk gehouden heeft. Het is klaar, John, klaar! Zie, het licht maakt het beter. Wel, wat zegt gij er van? Zal het niet alles overtreffen, wat sedert jaren geleverd werd?”

Oude John staarde met verbazing en bewondering. Eindelijk zeide hij langzaam: „Het is wondervol, wondervol. Het schijnt of er leven is in dit steenen beeld. O, mijn zoon, wat een talent hebt gij. Gij zijt inderdaad grootelijks gezegend.”

„Gezegend?” riep de beeldhouwer uit, „gezegend? Ja, dat is juist wat men zeggen wil. Ik vertel u, het is geen zegen, dat dit gedaan heeft, maar het is werk.”

„Maar zijt gij niet gezegend geweest met bekwaamheid om te werken?”

„Ik had geen keus,” ging Wallace overijld voort, „ik moest werken of sterven, en natuurlijk verkoos ik niet te sterven. Ik en ik alleen heb mij gemaakt, wat ik nu ben. Indien God hiermede iets had uit te staan, waarom plantte Hij dan eene ziekelijke liefde voor schoonheid en een onweerstaanbaar verlangen tot voortbrenging in het hart van een kind, dat in armoede werd grootgebracht? En waarom, mijn vriend, verwekte Hij niet iemand, die het talent opmerkte, dat in dat kind was?”

„Ik was vijf jaar als knecht in het huis van een groot beeldhouwer werkzaam. Ik vereerde de geoefende hand, die de beitel zoo vaardig hanteerde. Als een dief sloop ik 's nachts in het atelier en studeerde in zijn boeken. Hij lachte, wanneer ik eene onhandige poging deed zijn werk na te bootsen, maar hij bood nimmer aan mij te leeren.”

„Toch heeft iemand u geleerd,” viel de oude man hem in de rede.

„De dingen, waarvan ik gelezen had, vervulden mij met een verlangen de groote meesterwerken der beeldhouwkunst te zien. Ik verborg mij in een schip dat naar de Oude Wereld vertrok, en toen ik gevonden werd, was ik gedwongen om te werken als een slaaf, om voor mijn overtocht te betalen; maar dat was het wel waard. Ik had een weinig geld bespaard en besteedde dit voor lessen. Toen dat geld op was, deed ik van alles, vanaf het verkoopen van boeken tot het laden van schepen aan de werven. Eindelijk kwam de dag, dat de groote meester mij zeide, dat hij mij niets meer leeren kon.”

Hij zweeg een oogenblik. Oude John keek hem met verbazing aan, maar wist niet wat te zeggen.

„Toen ik in Amerika terugkwam, boden de artisten en beeldhouwers mij de hand der broederschap, en ik kwam hier om onder hien te kunnen zijn. Enkelen hunner, welke nimmer iets van waarde leverden, waren mij niet toegenegeu, maar als zij dit zullen zien. . . .”

Onbewust had hij zijn stem verheven, en bijna schreeuwend herhaalde hij:

„Als zij dit zullen zien, zullen zij zeggen. . . . ah, zij zullen zeggen, zooals gij deed,” en de teleurstelling verbitterde zijn stem, „hij is grootelijks gezegend geweest.”

„En zoo is het ook.” Er was bedaardheid in zijn stem, die de jonge man kalmeerde en deed luisteren. „Wat gij ook ooit zult zijn, gij hebt het aan Hem te danken, want Hij heeft u gezegend met gezondheid en sterkte, met groote talenten en een ijzeren wil. Maar na dit alles, wat beteekent uw werk nu nog? Het wordt verre overtroffen door de heerlijkheid van het kleinste ding in God's schepping, dat gij kunt namaken, maar dat aan Zijne schepping beslist ondergeschikt blijft.”

Hij ging naar het open venster en wees met de hand naar buiten.

„Zie,” vervolgde hij, „zelfs zoo'n klein blad als dit kunt gij niet maken, en ook kunt gij de ingewikkelde samenstelling er van niet begrijpen. Het is wondervoller dan uw beeld.”

Een ongeduldig gebaar deed hem zwijgen.

„Gij zijt vermoeid, Mr. Marden. Vergeef mij, indien ik u op hield. Ik zal uw jas halen. Het was reeds lang tijd om thuis te zijn.”

Oude John verliet de kamer. Wallace staarde voor zich uit, onbewust. Hij bukte zich en met bevende vingers raapte hij het blad op, dat op de vloer gevallen was.

„Ah, oude John, wat een wijsgeer zijt gij!” mompelde hij. Een klein blaadje als dit. Hoe eenvoudig en toch hoe ingewikkeld. Hoe wondervol is de kleur en de samenstelling. Mijn vriend, gij brengt mij bijna terug tot het koninkrijk, in hetwelk ik als klein kind geloofde.”

John kwam terug met de jas, en terwijl Wallace haar aantrok, zeide hij: „Ik wenschte dat ik kon bewerkstelligen dat gij zaagt zooals ik doe. Ik wenschte dat ik u terug kon leiden in de kudde van den Goeden Herder. Zeker was er een tijd in uw leven dat gij geloofde?”

„Het is geen gewoonte, John,” antwoordde Marden, maar er was een vriendelijkheid in zijn stem, die hem verraste. „Ja, als kind geloofde ik, maar mijn geloof in God verwelkte spoedig. Ten slotte is het toch maar een tooververhaaltje, een schoone geschiedenis, maar eene, die moeielijk te aanvaarden is voor het hooger ontwikkelde verstand. Het koninkrijk des hemels is maar een koninkrijk voor kleine kinderen.”

„En, o! wat een vreugde te weten, dat iemand die gelijk een klein kind is, daar kan ingaan,” antwoordde oude John zachtjes.

„Eens geloofde ik bijna weêr,” hervatte Wallace, en het scheen voor een oogenblik, dat hij de tegenwoordigheid van den ander vergeten had. „Maar zelfs zij kon mij niet terugbrengen. En haar beminde ik.”

„Gij bemindet haar?” John Parkers stem was belangstellend.

Vervolg op blz. 171

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
B. TIMMERSMA.

VERSLAG VAN DE GRONINGSCH E CONFERENTIE.

Bovengenoemde conferentie werd gehouden op 20 Mei. in de bovenzaal van het gebouw „Concertzaal” te Groningen, onder begunstiging van prachtig zomerweer. Niettegenstaande de reiskosten tegenwoordig zeer hoog zijn, waren toch sommige leden, zelfs van verren afstand, in de vergaderingen aanwezig, alsmede al de zendelingen, in Nederland werkzaam. Precies om 10 uur 's morgens werd de eerste vergadering door Conferentie-President, Rulon J. Sperry, geopend. Gezongen werd lied 38, en een zegen gevraagd door Ouderling J. Aukema, waarna nogmaals een lied, en wel No. 63, gezongen werd. Een kort woord ter inleiding werd gesproken door den leider, die alle aanwezigen hartelijk welkom heette. Dirk van den Berg, President van de Amsterdamsche Conferentie, was de eerste speker. Hij sprak over de verschillende beloften, die door den Heer gedaan zijn en verkregen kunnen worden door hen die Zijne woorden in acht nemen. In het bijzonder legde spreker nadruk op het heiligen van den Zondag, en las daartoe een gedeelte voor van Afd. 59 van Leer en Verbonden. De Zondag is een dag van rust en van heiliging, om onze sacramenten den Allerhoogste te offeren.

Ouderling Mahonri A. Josephson sprak over de zonde van onze eerste ouders, en hare gevolgen. 't Menschdom week van geslacht tot geslacht verder af van de inzettingen des Heeren, en daardoor was het onmogelijk geworden omgang met de hemelen te hebben. Jezus kwam om te herstellen wat verloren was. In verband hiermede sprak spreker over de opstanding, verklarende dat alle menschen, groot en klein, Christenen en Heidenen, daar deel aan zullen hebben.

Nadat lied 100 gezongen was, kreeg Ouderling George Kreutzer, van Utrecht, het woord. Wij zijn geen geleerde mannen, maar verheugen ons over het Evangelie en dit geeft ons moed om te spreken. Wat de menschen ook zeggen, 't blijft waarheid dat God van den Hemel heeft gesproken. Dit is volkomen in harmonie met de profetieën van ouds. Aan de hand van die profetieën tracht spreker te bewijzen, dat het Boek van Mormon een goddelijk verslag is.

Wm. Dalebout, president van de Rotterdamsche conferentie, vervolgt dit onderwerp. Hij spreekt over de waarachtigheid van dit verslag en leest de getuigenissen, die voor in het boek staan. Evengoed als de Christenen het Boek van Mormon verwerpen, zouden de Ameri-

kaansche Indianen den 'Bijbel kunnen verwerpen, maar geen van beiden hebben daartoe het recht, want beide boeken zijn heilige verslagen en bevatten de woorden van heilige mannen Gods. En niet alleen is dit het geval met deze geschriften, maar ook zullen de verloren stammen Israëls, wanneer zij zullen komen uit het land van het Noorden, hunne geschriften medebrengen en deze zullen eveneens het woord van God bevatten.

Deze vergadering werd geëindigd door het zingen van lied 76, en met gebed door Ouderling J. J. v. Langeveld.

Om zes uur begon de avond-vergadering. No. 68 werd gezongen, en gebeden door Ouderling J. Veenstra. Daarna werd gezongen lied 103.

Als eerste spreker trad nu de leider, president Rulon J. Sperry, naar voren. Hij sprak over de verschillende ondervindingen door hem in het zendingsveld opgedaan, en hoe de menschen over het algemeen verkeerd doën om „Mormonisme” te leeren van andersdenkenden. Dezen zijn meestal vooringenomen en hebben hun inlichtingen ontvangen uit bronnen van twijfelachtigen aard. Indien wij willen weten wat „Mormonisme” leert, moeten wij gaan tot hen die dat Mormonisme hebben leeren liefhebben, maar niet tot vijanden. De ongerijmdheden, welke verkondigd worden door onze tegenpartij, doen ons medelijden gevoelen met hen, die zich dienstknechten van God noemen en maar zoo klakkeloos valsche getuigenis spreken tegen hunnen naaste. De profet Joseph Smith werd evenzoo verdacht gemaakt door de predikanten van zijnen tijd, toen hij verklaarde openbaringen van God te hebben ontvangen. Jac. J. v. Langeveld, Conferentie-president van Arnhem, was de volgende spreker. Hij sprak in hoofdzaak over de eerste beginselen, en trachtte door eenige voorbeelden aan te toonen, dat die beginselen volkomen in harmonie waren met de eigenschappen van het menschelijk karakter. Vandaar dat het voor het nadenkende verstand niet moeielijk is, deze beginselen te gehoorzamen. Het Evangelie, met al zijn wetten en verordeningen, is den menschen niet gegeven om hen te kwellen, maar wel tot hunne verhooging.

Zendings-President John A. Butterworth was de laatste spreker. In duidelijke woorden toonde hij aan, hoe van af de schepping het kwade altijd meer invloed heeft gehad op het menschdom, dan het goede. De mensch was gewillig naar den geest, maar zwak van vleesch. Verschillende voorbeelden worden aangehaald uit de schriften, om te bewijzen hoe door alle eeuwen heen het kwade spoedig aanhangers wist te vinden. In het bijzonder staat spreker stil bij het gebruiken van alcohol en tabak. Het rooken van tabak is een zeer nadeelige gewoonte, een ingekankerd kwaad, en werd voor ongeveer 300 jaren door een zekere Sir Walter Rally van de Indianen naar Europa overgebracht. Het werd toen als een zóó groot kwaad beschouwd, dat Kerk en Staat tezamen te velde trokken, om het tegen te gaan, Niettegenstaande dit echter

is het rooken zoo algemeen geworden, dat men tegewoordig maar weinig mannen aantreft, die zich aan deze verderfelijke gewoonte niet hebben overgegeven. Het gebruik van alcohol is eveneens een groot kwaad en verdierlijkt den mensch. Het doodt de liefde van den man voor zijne echtgenoot, van den vader voor zijne kinderen, en spreker is juist een geval ter oore gekomen, hoe een man, onder den invloed van alcohol, op vreeselijke wijze zijn echtgenoot mishandelde, niet-tegenstaande zij de vrucht van hunne liefde onder het hart droeg. Vreeselijk moet zoo'n toestand zijn en volkomen in strijd met alle menschelijke gevoelens. Na de aanwezigen aangespoord te hebben, de wetten en geboden Gods te onderhouden, eindigt spreker zijn met groote aandacht gevolgd rede.

Nog een kort woord van dank werd uitgebracht aan allen die hadden medegewerkt tot het welslagen van deze conferentie, waarna lied 93 gezongen, en met dankzegging geëindigd werd door Ouderling D. Anjewierden.

J. J. v. L.

HET KONINKRIJK DER KLEINE KINDEREN.

Door Myrtle Young.

(Uit het Engelsch vertaald door J. J. v. L.)

(Vervolg van blz. 168.)

„Welzeker, ja; eenmaal beminde ik. Het schijnt vreemd, nietwaar? Maar elk man ontmoet in zijn leven wel eens een vrouw, die hem van haar doet droomen, van een tehuis, en van kinderen. Eens had ik deze heerlijke droomen, maar . . . wel, ik besliste dat niets mijn eierzucht mocht beteugelen, en alzoo, huwde ik haar niet.”

Zich omkeerende, keek hij op de klok op den schoorsteenmantel: „Wat is het al laat! Goeden nacht, John.”

De deur sloot zich achter hem. Oude John staarde hem na.

„Dus hij beminde haar,” zeide hij in zichzelf. „Arm, klein meisje! Hoe gelukkig kon zij hem gemaakt hebben.”

Wallace spoedde zich naar zijn hotel, at haastig zijn avondmaal en trok zich terug in zijn kamer. Hij viel neer in een gemakkelijke stoel, nam de courant en trachtte te lezen, maar waar hij ook keek, zijne oogen zagen steeds dezelfde beeltenis. eene slanke, kleine vrouw, met zonnig bruin haar, en oogen zoo donker als viooltjes.

Drie jaren geleden was hij lijdende aan eene ondermijning van zijn zenuwengestel, en de doctoren schreven hem het platte land als plaats van herstel voor. Het was daar dat hij La Rue Woods ontmoette en beminde. Nu hij hier zoo zat dezen avond, gingen zijne gedachten terug tot de gelukkige dagen, die hij met haar had doorgebracht, wandelende door de velden en over de heuvels. Hij riep den dag terug in zijn geheugen, dat La Rue zeide, nadat zij tevergeefs naar viooltjes gezocht hadden, dat misschien de feeën ze allen verzameld hadden.

En daar hij haar gaarne zoo hoorde spreken, sprak hij haar niet tegen. Hij herinnerde zich den dag, kort voor het eindigen van zijn rustkuur, dat La Rue's moeder opgeroepen werd naar de andere zijde. Het meisje vond toen troost in haar geloof in God. Zij vertelde hem, hoe zij den dag tegemoet zag, wanneer haar levenszending eindigde, dat zij zich mocht vereenigen met hare moeder. Omdat het haar vertrooste, had hij voorgewend, dat hij eveneens geloof had in den goddelijken Schepper, en hij vond zichzelf, toen hij tot zijn werk terugkeerde, bijna geloovende zooals zij deed.

Langen tijd zat hij daar in eene mijmering over het verleden. Zijn hoofd begon te knikken, geleidelijk zonk het lager en eindelijk was hij in een vasten slaap.

Hoe lang hij sliep, wist hij niet. Hij ontwaakte door een groot lawaai, beneden in de straat. Voertuigen van alle soorten schenen voorbij te vliegen, de menschen schreeuwden alsof zij waanzinnig waren. En boven dit alles uit onderscheidde men het waarschuwend geklang van de brandweer. Naar het venster gaande, zag hij het opgewonden gedrang.

„Er is ergens brand,” merkte hij op, zonder eenige ontroering.

Opens werd vlug en luid op de deur geklopt en een zeer opgewonden stem schreeuwde: „Mr. Marden, het is het „Artist's Club House”! Het is”

De deur was vlug open en Marden, zonder hoed of jas, rende de boodschapper voorbij en de trappen af. Hij bereikte juist de straat toen een „cab” voorbijreed.

„Artist's Club! Spoed!” schreeuwde hij, terwijl hij er in sprong.

De koetsier voldeed aan zijn verzoek en toch scheen het de angstige man daarbinnen toe, of het uren duurde, eer zij aan het brandende gebouw kwamen. Het was erger dan hij had verwacht. Vervaarlijke wolken van rook stegen aanhoudend omhoog. Het vuur sloeg in groote vlammen uit de vensters. De voorgevel was ingestort, de hal stond bijna geheel in brand, maar de trappen waren nog niet aangetast. Kleine rookwolkjes stegen van de trappen op en het vuur wierp een rooden gloed daarover.

Wallace zag dit alles in één oogenblik. Zijne gedachten waren verward, maar één ding was dnidelijk voor hem. Boven aan deze trappen, de tweede deur rechts, was zijn beeld, de droom en het werk van jaren, dat moest hij redden.

Het volgend oogenblik kwam een ademlooze stilte over de verzamelde menigte. Zij stonden als betooverd, niet in staat tot spreken of schreeuwen. Iemand beklom de trappen. John Parker was de eerste, die het stilzwijgen verbrak.

„Het is Marden!” kreet hij; „hij gaat naar zijn atelier. Vlug, plaatst de ladder bij dit venster! Ik wil naar boven!”

„Neen, neen, John,” een sterke brandweerman hield hem terug, „dat is mijn plaats. Gij kunt hem er niet uithalen.”

Verlangend wachtte de menigte hem op, die de ladder opgeklommen en het venster ingekropen was. De minuten gingen langzaam voorbij. Het scheen een eeuwigheid te zijn, vóór hij voor het venster verscheen en de uitgestrekte gestalte van Wallace Marden oplichtte en in veiligheid bracht. Iemand riep om een dokter en er kwamen er twee uit de menigte, om den gekwetste te onderzoeken.

„Is hij . . . hij is niet dood?” John's stem beefde toen hij de vraag deed.

„Neen, alleen buiten bewustzijn,” antwoordde een hunner. „Een paar minuten langer zouden hem gedood hebben. We zullen hem naar het ziekenhuis laten vervoeren, waar wij meer onze aandacht aan hem kunnen wijden.”

Twee dagen daarna, tot bewustzijn gekomen zijnde, vond Wallace zichzelf in een bed liggend in eene donkere kamer. Een verward geluid van stemmen drong tot hem door, waaronder hij de stem van John Parker meende te onderscheiden.

„John,” riep hij zacht.

„Ja, ja,” — hij was nu zeker dat het John was. — „U gevoelt U nu beter, is het niet?”

„O, ja, ik ben weer in orde,” antwoordde hij. „Maar het is zoo donker hier. Ik kan niet”

Zeer pijnlijk bracht hij de hand naar de oogen. Zij waren zorgvuldig verbonden. Hij verwonderde zich waarom, en, dan, als een schim, kwam alles weer voor zijn geest. Hij herinnerde zich zijn beeld, het vuur, de roode gloed op de trappen. Hij herinnerde zich hoe hij het atelier bereikte, maar dan, verder herinnerde hij niets meer.

„Waar ben ik? Wat doe ik hier?” vroeg hij.

„Gij zijt in het ziekenhuis.” Het was de dokter die sprak. „Indien gij het goed vindt, zullen wij even naar uw oogen zien.”

Wallace wachtte geduldig tot het verband was verwijderd en daarna opende hij zijne oogen. Hij zag niets. Een vreeselijke angst kwam over hem. Hij had een gevoel of zijn bloed stil stond en zijn hart op hield te kloppen. Zijn doffe oogen ten hemel wendende, uitte hij, in den angst der wanhoop, het eerste gebed, dat sedert jaren van zijn lippen was gekomen: „O, God, help mij! Ik ben blind.”

Oude John nam de hand, welke hij machteloos op de dekens had laten neerzakken, en fluisterde met onderdrukte stem: „Mijn jongen, mijn jongen.”

„Niet alzo, John. Het zou niet zoo erg zijn, maar het vuur heeft alles genomen wat mij dierbaar was, behalve het meisje, voor wien ik in mijn leven geen plaats kon vinden. Verlaat mij nu en laat mij denken, en John, ik verwonder mij denkt gij ah . . . ah . . . wilt gij voor mij bidden?”

„Ja, mijn zoon, dat wil ik en God wil in Zijn genade mij hooren. De blindheid heeft uwe ziel verlaten en nu uw lichaam getroffen, maar van deze twee is het beste, dat de ziel het licht kan zien.”

Een week daarna stonden John Parker en een jong meisje, met zonnig bruin haar en oogen, welke haar kleur schenen verkregen te hebben van het welriekend viooltje, in de corridor van het ziekenhuis en wachtten om toegelaten te worden in Wallace Marden's kamer.

„O, oom John,” riep het meisje, „hoe kondt gij u weerhoudeu hem te vertellen, dat gij zijn beeld het eerst van allen gered hebt. Het schijnt minstens wreed, hem dezen troost niet te geven.”

„Stil, stil meisje, verwijt mij dat niet. Ik vertelde het hem niet, omdat ik wenschte, dat gij die eer zoudt hebben.”

„Zoudt u denken, dat hij zeer verrast zal zijn, als hij weet dat ik hier ben?”

„Verrast? Wel, wacht even en zie.”

„Mr. Marden wil u zien, Mr. Parker,” kwam de verpleegster mededeelen.

„Vooruit, meisje, ga rechtuit,” fluisterde oude John. „Na een poosje kom ik ook.”

Met wankelende schreden liep zij naar de groote stoel, waarin Wallace leunde. Toen zij hem zag, kwamen de tranen in haar oogen, maar zij veegde ze haastig weg. „Wallace,” riep zij zachtjes.

Vlug wendde hij het hoofd om. Dat was een raadsel, twijfel kwam op zijn gelaat. Hij stak zijn hand naar haar uit.

„Waarom is het O, neen, gij kunt het niet zijn, La Rue?” riep hij.

„Ja, ik ben het,” antwoordde zij en zij nam zijn hand in de hare.

Onmiddellijk trok hij haar terug en de uitdrukking van vreugde week van zijn gelaat, terwijl hij plotseling, bijna gramstorig, vroeg: „Wie heeft u verteld, dat ik hier was? Waarom kwaamt gij hier?”

Zij zat op de leuning van zijn stoel en sloeg haar arm om zijn hals.

„Neen, neen,” protesteerde hij, maar zij gaf er geen acht op.

„Oom John schreef en vertelde mij alles omtrent u.”

„Oom John?” vroeg hij.

„Ja. Gij wist het niet, maar John Parker is mijn moeders aangenomen broeder. Hij zond om mij en ik kwam, juist zoo goed als elke oprechte petemoei zou komen. In de tooversprookjes komen zij altijd om een wensch te vervullen of een boodschap te brengen en dan gaan zij weder weg, maar ik breng u twee boodschappen en ik blijf hier, omdat gij mij noodig hebt.”

„Maar het is dwaasheid, La Rue. Juist deze weinige oogenblikken met u, maken het mij zwaarder, om mijn lot te dragen. Gij kunt niet blijven.”

„Ik ben bezig te spreken,” ging zij voort, „en gij hebt even te luisteren. Als gij iets hebt te zeggen, moet ge even wachten, tot ik

klaar ben. Eens veronachtzaamdet gij mij, omdat gij naam wenschte te maken en gij vreesdet, dat eene vrouw u in den weg zou kunnen staan bij de uitvoering uwer plannen. Gij verteldet mij, dat ge me lief had en gij maaktet, dat ik erkende dat ik u ook beminde, maar gij vroegt mij niet uwe vrouw te worden. Gij had mij toen niet noodig, maar nu kunt gij niet langer zonder iemand, en ik wensch te blijven. Mag ik?"

Hij streelde haar hand, maar zijn lippen bleven gesloten.

„Natuurlijk, als gij mij niet liefhebt of”

„Dat is het niet,” viel hij haar in de rede. „ik heb u lief, klein meisje, meer dan ik u kan vertellen en meer dan gij ooit zult weten, maar ik kan u niet vragen mijne vrouw te worden.”

Er was een snik in haar stem. als zij dapper antwoordde: „Wallace, ik vraag u.”

Hij sloeg zijn arm om haar heen en haar dichter naar zich toetrekken, fluisterde hij: „Gij moogt blijven.”

„En nu mijn boodschap. Ik kan geen minuut meer wachten, om het u te vertellen. De eerste is, dat uw beeld niet verwoest is door het vuur. Oom John redde het. Gisteren liet hij het zien aan sommigen uwer vrienden en zij zeiden dat het u beroemd zal maken.”

„Meent gij dat? Kan het waar zijn?” vroeg hij, buiten zichzelf.

„Het is waar,” ging zij voort, „maar de tweede boodschap is nog beter. Toen vanmorgen Dr. Andrews kwam, om uw oogen te verbinden, bracht hij een ander geneesheer mede, Dr. Brooks.”

„Ja, ja, Zij zeiden dat het een eenigszins bijzonder geval was en alle dokters zijn verlangend het te onderzoeken.”

„Maar deze Dr. Brooks is een beroemde oog-specialiteit. Hij is een van Oom John's oudste vrienden en hij zegt, dat hij er bijna zeker van is, dat hij uw gezichtsvermogen kan herstellen, in ieder geval gedeeltelijk.”

Wallace's lichaam beefde, en het duurde eenige oogenblikken voor hij kon spreken. Zijn stem verried ontzag, eerbied en dankbaarheid, toen hij zeide:

„Hoe grootelijks heeft God mij gezegend. Ik verloochende Zijn bestaan tot voor korten tijd, maar sinds ik hier ben, had ik tijd om na te denken en ik verwonder mij nu, dat ik weigerde Zijne hand in alle dingen te erkennen. Iedere bloem, blad of grassprietje, iedere vogel, iedere beek, iedere steen verkondigt Zijn liefde en Zijn werk, indien wij het maar willen zien.”

Zij zwegen en zaten zoo geruimen tijd. Woorden falen om de vreugde uit te drukken, die elk hunner gevoelde. Oude John trad onopgemerkt binnen en wilde juist, op zijn teenen loopend, weer teruggaan, toen Wallace zeide: „O, klein meisje, als mijn gezichtsvermogen hersteld is welke wondervolle dingen zal ik uithouwen met de

hulp van God's zegen en uw bezieling; maar als het niet is" Zijn stem begon te beven en hij hield op.

„En als het niet is hersteld," — de kalmte der gelatenheid vervulde Wallace Marden's ziel, toen oude John sprak — zult gij tezamen voortgaan en gij zult uw hand in de hare leggen en zij wil u terugleiden in „het Koninkrijk van kleine kinderen."

UIT ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Een welgeslaagde vergadering is gehouden geworden te Den Haag, op Hemelvaartsdag 17 Mei l.l.

De zaal was goed gevuld. Ruim 130 menschen, zoowel vreemdelingen als Heiligen, waren aanwezig. Leider was Ouderling L. Versluis.

Als sprekers traden op: de leider, Conf. Pres. Wm. Dalebout, en Zendingpres. J. A. Butterworth.

Het Dordtsche zangkoor, onder bekwame leiding van A. v. Roosendaal van Rotterdam, luisterde een en ander door schoon gezang op.

Behoudens de vergadering, die in den avond plaats vond, werd de dag gezellig gesleten op het Scheveningsche strand, terwijl op de blanke duintoppen nog eenige liederen werden gezongen.

Wm. Dalebout.

Nadat gij nu ingegaan zijt op dat rechte en nauwe pad, vraag ik u of alles nu volbracht is? Ik zeg tot u: Neen! Want gij waart zoover niet gekomen, zoo het niet was door het woord van Christus met onwankelbaar geloof in Hem, geheel vertrouwende op de verdienste van Hem die machtig is te redden.

Daarom moet gij met standvastigheid voorwaarts gaan in dien Christus, eene volheid van hoop hebbende, en een liefde tot God en tot alle menschen, en dan zegt de Vader dat gij het eeuwige leven zult hebben.

De laatste woorden van Nephi.

INHOUD:

De practische Godsdienst van de heiligen. blz. 161		Verslag van de Groningsche Conferentie . . . „ 169
Een open brief . . . „ 164		Uit ons eigen zendingsveld „ 176
Het Koninkrijk der kleine kinderen „ 166, 171		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.